

עידן ארז / מיכאל סגן כהן

כמו על פי עיקרון הומיאופתי: "הדומה בדומה ירפא", מפגישה התערוכה שני עולמות ציוריים המכילים נקודות השקה ודמיון בכדי לחדד את השוני ואת היחידאיות של כל אחד מהם. באמצעות חיכוך שני העולמות הציוריים, המקיימים קירבה ממשית באספקטים מסוימים, יתגלה הפער, יחשפו הספיציות והבלעדיות של כל אחד מהציירים, יתחדד ההבדל המהותי בנקודות המוצא, במניעים, באבות המזון הספרותיים שעומדים בתוך ומבעד לצורה.

מיכאל סגן כהן שנפטר בשנת 1999 מהווה את אחד הקולות הייחודיים, הנועזים במזרחם והמפתיעים באופן התקבלותם, בתוך המסורת של הציור בישראל.

הציור שלו מממש את הרווח והחירות של ההגעה אל הציור "מבחוץ" כתת תקן, כאזוטריה שצמחה עם הזמן לנוכחות מחייה בלב הקאנון. ככזו היא משמרת רעננות פנימית וגרעין של "צעירות" מתמדת. התערוכה הזו, המפגישה את הציור שלו עם ציור של צייר צעיר, מנסה לתת פנים לאופן בו הזמן לא יכול לציור הזה ולתקפות ההולכת וגדלה שלו על רקע מה שמכנים כיום "הציור החדש".

עידן ארז נמנה על דור שכבר עיכל את הגילוי של הציור של סגן כהן, דור שה"מגושם, ה"מקולקל", ה"ביזארי", ה"שעטנזי", מהווה עבורו קרקע פורייה ליצירה של ציור שנכנס ויוצא אל- ומ- נימוסי השפה. הציור של עידן ארז נע בין התענגות על ניואנסים ציוריים ווירטואוזיות קומפוזיציונית, לבין שימוש ברטוריקה ציורית נואלת שמתחזה לעבודת מלאכה או עקבות של יד בלתי מיומנת. הציור שלו מסרב לעקביות תמטית (היפוך מושלם לסגן כהן) והוא נחוה כמיצוי של רגע ספיצי מתחלף שיש לו מסגרת ויזואלית מארגנת שונה כל פעם מחדש. זהו ציור שמסכסך אל תוך עצמו פיגורטיביות שהיא בו בזמן נקודת מוצא, הפתעה והפרעה לסדר ציורי מופשט. על רק האירוניה המושחזת (והמעייפת לא פעם) של "הציור החדש" הופך הציור של עידן ארז למקום שנאחז דווקא בפיכחון שיכולה לייצר התעמתות עם המושג "רגע" "אותנטי" ועם הפוטנציאל התבוני שמכיל המושג "מבע אישי".

דורון רבינא